

Temat: Czy cierpienie ma sens? - historia Hioba wg ST

1. Geneza Księgi Hioba.
2. Kim był Hiob?
3. Postawa Hioba wobec nieszczęścia.
4. Dlaczego Bóg wystawił Hioba na próbę?
5. Czego uczy Księga Hioba?

Ad.1

Zagadnienie autora i czasu powstania jest oczywiście zagadką, jak w przypadku wielu ksiąg biblijnych. Badacze przypuszczają, że „Księga Hioba” powstała w **V wieku p.n.e.** Wskazywałoby na to powstanie innych ksiąg mądrościowych w tym czasie oraz język utworu. Autor nie jest znany, choć niejednorodna forma poetycko-prozatorska wskazuje na istnienie kilku twórców.

Ad.2

Księga Hioba znajdująca się w Starym Testamencie, opowiada o losach tytułowego bohatera, który został ciężko doświadczony przez Boga, mimo iż tak naprawdę nie zrobił nic złego. Przez całe swoje życie był osobą dobrą, sprawiedliwą i bogobojną. Posiadał liczną i kochającą się rodzinę (trzy córki i siedmiu synów). Dorobił się także dużego majątku, co w owych czasach uważano za znak błogosławieństwa bożego.

Ad.3

W wyniku zakładu, do jakiego doszło pomiędzy Bogiem a Szatanem, Hiob został poddany straszliwej próbie sprawdzenia jego wiary. Szatan uważał bowiem, że Hiob czci swojego Stwórcę jedynie za dobra doczesne, a gdyby mu je odebrano, to niechybnie odwróciłby się od niego. Bóg pewien swojej opinii pozwolił mu więc sprawdzić wierność Hioba.

Nagle na biblijnego bohatera spadły wszystkie możliwe nieszczęścia. Stracił cały majątek, umierają mu dzieci i wreszcie sam zaczął chorować na trąd. Wszyscy się od niego odwrócili, również przyjaciele i znajomi. Ogromnie cierpiał, mimo iż nie popełnił żadnego grzechu.

Hiob miał powody do buntu przeciwko Bogu, ale nie zbuntował się, tylko cierpliwie wszystko znosił. Na ruinach własnego domu ciągle się modlił. Wiedział, że Stwórca niczego nie mógł mu zarzucić, bo przecież żył zgodnie z jego nakazami. Był więc spokojny i cierpiał w milczeniu. "Dobro przyjęliśmy z ręki Boga, czemu zła przyjąć nie możemy?". Tą postawą udowodnił siłę swojej wiary.

Hiob był bogobojnny, cnotliwy i uczciwy. Jest on wzorem człowieka wiernego, idealnego chrześcijanina. Akceptuje cierpienie, które zsyła na niego Bóg, mimo iż wie, że na nie nie zasłużył. Hiob uczy zatem ludzi doskonałości i bezwzględnej wiary we własne przekonania i wartości. Mimo tego, że traci majątek, dzieci i zdrowie, to wierzy, że jest to wola Boska, której musi się podporządkować. Dzięki swojej postawie zostaje przez Boga nagrodzony, zyskując majątek, odzyskując dzieci i ciesząc się długim życiem.

Ad.4

Księga Hioba jest poszukiwaniem odpowiedzi na pytanie o sens cierpienia niezawinionego. Rozpoczyna się od swoistego *zakładu między Bogiem a szatanem*. Szatan kwestionuje czystość intencji człowieka, podważa jego bezinteresowność, zwłaszcza w obliczu cierpienia. Bóg natomiast wierzy w człowieka; ufa mu i podejmuje wyzwanie szatana. *Jeśli Bóg godzi się doświadczyć Hioba cierpieniem, to – aby wykazać jego sprawiedliwość. Cierpienie ma charakter próby* (Jan Paweł II).

Ad.5

Hiob nie akceptuje w pełni nieszczęść zsyłanych na niego przez Boga. Pyta Go nieustannie o ich powód, żałuje swoich narodzin oraz dnia poczęcia. Niezgoda na swój los wypływa z rozdźwięku między świadomością własnej niewinności a faktycznym losem, na jaki zasługują wyłącznie najwięksi grzesznicy.

Mimo wszystko Hiob nigdy nie wyrzeka się Boga. Po pierwotnym wybuchu sprzeciwu uświadamia sobie, że powinien z pokorą przyjąć wyroki Pana. Bóg ma nad nami władzę. Może zsyłać nam zarówno rzeczy dobre, jak i przykre, a obowiązkiem dobrego chrześcijanina jest przyjmować z wdzięcznością wszystkie Jego wyroki. Łatwo bowiem jest trwać przy kimś, kto obdarza nas samymi łaskami i sprawia, że żyjemy w szczęściu. Prawdziwa wiara polega na tym, by bez względu na okoliczności udowodnić prawdziwe przywiązanie do obranej przez siebie wartości.

„Księga Hioba” uczy nas także tego, że nie na wszystko możemy mieć wpływ, a czasem poddanie się wyrokowi losu może finalnie przynieść lepsze skutki, niż „szarpanie się” z problemami, na które...które i tak nie mamy wpływu.

Hiob swoim zachowaniem udowodnił, że nie jest przywiązany do Boga wyłącznie ze względu na dobra, które mu zsyłał. Wszystko, co otrzymujemy na ziemi, jest bowiem tymczasowe. Odebranie Hiobowi ziemskich wartości może być alegorycznym napomnieniem o konieczności skupienia się wyłącznie na gromadzeniu bogactw duchowych. Hiob udowodnił, że kocha Boga bezwarunkowo, a wiara w Jego Osobę i chęć bycia z Nim bez względu na okoliczności jest dla niego największą wartością.

Wielkim morałem opowieści jest konieczność uznania swojej małości względem Boga i pokorne przyjmowanie wszystkiego, nawet tego, co mogłoby nas zranić. Wiara nasza może być hartowana tylko przy pomocy prób, a smutki i troski są najczęściej sprawdzianem naszej ufności wobec Najwyższego. Żadne cierpienie nie zostanie zapomniane, a jeśli z próby wyjdziemy zwycięsko - nasze utrapienie zostanie wynagrodzone; jak w przypadku Hioba, który dostaje od Boga dwa razy więcej niż miał poprzednio, dziesięcioro dzieci oraz długie życie.

